

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἰσχύον παιδικὸν περιοδικὸν εὐχρηστικόν, ἀληθὲς παρασῆμα εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἀσφαλείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκροβερνικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΘΗΣ ΔΙ' ἘΝ. ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ῃ ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἰνε ἀπροκλήρωται δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΑΠΕΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λαρ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσηπτακωστίας

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Μαρτίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ. 9

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 57)

Ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, κατὰ τὸ ταξίδιον αὐτό, τὸ κυνήγιον ἦτο ἄφθονον προπάντων αἱ θορκάδες, αἱ ὁποῖαι καταήρχοντο ἀπὸ τοῦ δάσους μέχρι τῆς πεδιάδος, διὰ τὰ πικρὰ ἀπὸ τὸ δροσερὸν ὕδωρ τοῦ Φράξερ. Πάντοτε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Βάγκραμ, ὁ Γιάννης ἠδυνήθη νὰ φρονέσῃ μερικάς, χωρὶς νὰ ναιγκασθῇ ναικομακρυθῆ πολὺ—πράγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐνέβαλλεν εἰς ἀνησυχίαν τὴν μητέρα του. Ἐνώστει τὸν ἀναδέυει καὶ ὁ Ἀλέκος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπίσης ἤρχισεν νὰρέσκη τὸ κυνήγιον.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Γιάννης γυτύχησε νὰ φρονέσῃ καὶ ἕνα βόνασσον. Ἐἴνε ἀληθὲς ὅτι εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν διέτρεξε σπουδαιότατον κίνδυνον. Τὸ ζῶον πληρωθὲν, ὠρμησεν ἐναντίον τοῦ κυνηγοῦ καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τον φθάσῃ καὶ νὰ τον καταξέσχισῃ, ὅταν δευτερογενὲς κυροβολισμὸς, εὐστοχώτερος τοῦ πρώτου, τὸ ἔρριψεν ἀπνον. Ἄλλ' ὁ Γιάννης, ἐννοεῖται, ἀπέφυγε νὰ διηγηθῇ τὰς λεπτομερείας αὐτάς. Ὁ βόνασσος ἐπέσεν ἑκατοντάδα τινὰ βημάτων ἀπὸ τῆς ὄχθης τοῦ Φράξερ· ἐδάησε δὲ ναικοξέυξουν τοὺς ἴππους διὰ τὰ σύρουσιν τὸ βαρὺ ἐκεῖνο ζῶον, τὸ ὁποῖον ὠμοίωζε πρὸς λέοντα μὲ τὴν πυκνὴν αὐτοῦ χαιτῆν.

Συνήθως οἱ Εὐρωπαῖοι τρώγουσιν μόνον τὴν γλώσσαν τοῦ βόνασσου—καὶ εἴνε πραγματικῶς νοστιμωτάτη, —ἀλλὰ τὰ μέλη τοῦ μικροῦ οικογενειακοῦ θιάσου δὲν εἶχον τοιαύτας προλήψεις!... Τίποτε δὲν ἐφόβιζε τοὺς νεαροὺς καὶ ἰσχυροὺς ἐκείνους στομάχους· ἄλλως τε τὸ κρέας τοῦ βόνασσου, ὅπως κατὰ τοιαύτους τρόπους τὸ ἐμαγειρεύσεν ἡ Κορνηλία, ἔγινε πολὺ εὐγευστον καὶ ἤρκεσε διὰ πολλὰ γούματα. Ἀπὸ τὴν γλώσσαν τοῦ ζῶου ἕκαστος ἔφαγε μικρὸν τεμάχιον, ἐννοεῖται. Ἄλλ' ὅλοι ὠμολόγησαν ὅτι οὐδέποτε ἐδοκίμασαν καλλίτερον πρᾶγμα!

Κατὰ τὰς πρώτας δεκαπέντε ἡμέρας τοῦ ταξιδίου τούτου οὐδὲν ἄλλο ἀξιοσημείωτον συνέβη. Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς μετεβάλλετο καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἤρχιζαν αἱ φοβεραὶ ἐκεῖναι βροχαὶ, αἱ ὁποῖαι ἂν δὲν θὰ παρεκώλυον ἐντελῶς, τοῦλάχιστον θὰ ἐπεβράδυνον τὴν πρὸς βορρᾶν πορείαν. Ἐκτὸς τούτου ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἐκχειλίθῃ ὁ Φράξερ, ἡ δὲ ἐνδεχομένη αὕτη πλημμύρα, θὰ ἐνέβαλλεν εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν—ἂν ὄχι εἰς μέγιστον κίνδυνον—τοὺς ἐν τῇ Εὐδρόμῳ Οἰκίαι.

Εὐτυχῶς μετὰ τὰς βροχὰς τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ ὑψώθη τόσοσ μόνον, ὅσον ἐφάσσε μέχρι τοῦ χείλους τῶν ὄχθων του. Αἱ πεδιάδες ἀπέφυγον τὴν πλημμυραν. Ἐπικόνως λίαν ἐπροχώρει ἡ ἀμαξα, οἱ τροχοὶ τῆς ὁποίας ἐβυθίζοντο τῶρα εἰς τὸν πηλὸν τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους· ἄλλ' ὑπὸ τὴν στερεὰν καὶ ἀδιαπέραστον αὐτῆς στέρην ἡ οικογένεια Κασκαμπέλ εἶρε τὴν ἀσφαλῆ ἐκεῖνην σκέπην, τὴν ὁποῖαν τοσάκις τῇ παρέσχε κατὰ τῶν θυελλῶν καὶ τῶν καταγίδων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Τὸ ΚΑΡΙΜΠΟΥ.

— Ἐδῶ, ποῦ περνοῦμε τῶρα, πατέρα, εἴνε τὸ Καριμπού· εἶπεν ὁ Γιάννης. Ἄλλὰ ἴσως δὲν θὰ ξεβῆρξς τί εἴνε αὐτὸ τὸ Καριμπού.

— Ἰδεάν δὲν ἔχω, ἀπεκρίθη ὁ Κασκαμπέλ. Ἐἴνε ζῶον δίπουν ἢ τετράπουν; — Ζῶον; ἀνέκραξεν ἡ Ναπολεάιννα. Ἐἴνε μεγάλο; Ἐἴνε κακὸ; ... Δαγκάνει;



«Μία ἄρκτος πελωρία ἐφάνη τότε.» (Σελ. 66, στηλ. 6'.)

— Δὲν εἴνε διόλου ζῶον, ἀπήντησεν ὁ Γιάννης. Ἐἴνε ἀπλούστα μίαν χώρα, ἡ ὁποία φέρει αὐτὸ τὸ ὄνομα, χώρα χρυσοφόρος, τὸ Ἐλδοράδον τῆς Κολομβίας. Τὶ πλοῦτον περιεῖχε μίαν φορὰν καὶ πόσους ἀνθρώπους ἐπλοῦτισε!

— Ἄλλὰ συγχρόνως καὶ πόσους ἀλλοὺς κατέστρεψε, εἰ; ἠρώτησεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Πραγματικῶς, πατέρα, καὶ μάλιστα αὐτοὶ εἴνε οἱ περισσότεροι. Καὶ διμῶς ὑπῆρχον ἐταιρεῖαι μεταλλευτῶν, αἱ ὁποῖαι συνέλεγον μέχρι χιλίων λιτρῶν χρυσοῦ τὴν ἡμέραν. Προπάντων εἰς μίαν κοιλάδα τοῦ Καριμπού, τὴν κοιλάδα τοῦ Οὐίλλιαμ-Κρήν, ἐμάζευαν τὸ χρυσαῖν, μὲ τὴν φοῦχτα.

Και εν τούτοις, μεθ' όλον τον πλούτον της χρυσοφόρου ταύτης γης, ή ζωή, ως εκ του δυσαναλόγου πλήθους των επιδραμόντων χρυσοθηρών, κατέστη εκεί δυσκολωτάτη. Αί τιμαί των τροφίμων ανήλθον εις ύψος μυθώδες· μία λίτρα άρτου π.χ. έτιμώτο εν δολλάριον. Έκτός τούτου, τό κλίμα ήτο πολύ νοσηδες και αι ασθένειαι έθέρισαν τό κλειστόν των χρυσοθηρών, όπως συνέβη, όλίγα έτη πρότερον, εν Αυστραλία και εν Καλλιφορνία.

— Πατέρα, είπε τότε ή Ναπολέαινα, τί καλά που θά ήτο αν εύρίσκαμε 'ς τό δρόμο κανένα μεγάλο κομμάτι χρυσάφι!

— Και τί θά το έκαμνε; μικρό μου; — Τι θά το έκαμνε! άπεκρίθη ή Κορνηλία. Θά το έδιδε 'ς τή μαμάκο της και αυτή θά το έκαμνε ψιλά...

— Λοιπόν άς ψάξουμε, είπεν ο Μακρολέλεκας, και βεβαια κάτι θά βρούμε... εκτός αν...

— Έκτός αν δεν βρούμε τίποτα, θέλεις να πής; απήντησεν ο Γιάννης. Και αυτό βεβαια θά συμβή, καί μένε Μακρολέλεκα, γιατί δεν υπάρχει πιά ουτε κόκκος χρυσού.

— Καλά, καλά, είπεν ο Άλέκος, θά ιδούμε!

— Σταθήτε, παιδιά! ανεφώνησε τότε ο Κασκαμπέλ. Απαγορεύεται! Μάλιστα, απαγορεύεται! Είς την άγγλικήν πότην χώραν ό,τι χρυσάφι βρούμε, άς εινε και χονδρό κομμάτι, σαν τό κεφάλι σου, Μακρολέλεκα, δεν θά καταδεχθώμεν να το σηκώσωμεν! Όχι, ποτέ!

Πάντοτε ο ίδιος, ο Καίσαρ Κασκαμπέλ! Άλλ' άς ήσυχάσθ! Ναι μέν, μεθ' όλην την απαγόρευσίν του, έπρόσεχαν καθ' όδον μήπως εύρουσιν κανέν τεμάχιον του πολυτίμου μετάλλου. Άλλ' ό,τι είπεν ο Γιάννης ήτο βεβαιότατον. Δεν υπήρχε πλέον ουτε κόκκος.

Έν τούτοις ή περίοδος των βροχών ήρχισε. Καθ' ελάχιστην έβρεχε ραγδαίως και ως εκ τούτου ο δρόμος καθίστατο δύσκολος.

Ο ινδός οδηγός επέσπευδε τό βήμα των ίππων. Έφοβείτο μήπως οι μέχρι τής στιγμής εκείνης σχεδόν ξηροί ποταμοσκοι και ρυακες, ήθελον πλημμυρίσει από τας βροχάς. Πώς θά τους διήρχοντο τότε; Η Εδδρομοσ Οικία εκινδύνευε να αποκλεισθή κατά τό διάστημα τής περιόδου των βροχών, ή όποια παρετίετο επί τινας έβδομάδας. Έπρεπε λοιπόν να σπεύσουν να εξέλθουν από την κοιλάδα του Φράξερ.

Είπομεν ότι οι ίθαγενείς τής χώρας δεν ήσαν διόλου έπιφοβοι, άφοτου οι Τσιλικόττοι είχαν άποσυρθί προς ανατολάς. Άληθιστάτον τούτο' άλλ' ή χώρα έτρεφε μερικά άγρια ζώα— άρκτους προπάντων — πολύ έπιφοβα.

Ο Άλέκος μάλιστα εκινδύνευσεν

εις μίαν περίστασιν, καθ' ήν όλίγον έλείφε να πληρώσθ πολύ άκριβά την προς τον πατέρα του άπειθειαν.

Ήτο ή 17 Μαΐου, άπόγευμα. Η άμαξα έπρόκειτο να σταθμεύσθ επί δύο ώρας. Ο Γιάννης είχαν εξέλθθ εις κυνήγιον, ενφ' ο Άλέκος, αν και είχε λάβθ διαταγήν να μην άπομακρυνθί, διήλθε την κοιτην ενός ξηροποταμιου, τό όποιον πρό μικρού είχε περάσθ ή άμαξα, και όπισθοχώρησε φέρων μικρόν σχοινίον, τυλιγμένον περί την όσφύν του.

Ο σκοπός του ήτο να παρακολουθήσθ εν ποικιλόχρωμον πτηνόν, τό όποιον είχαν ιδθ, δια να ανακαλύψθ την φωλεάν του και τή βοηθειάν του σχοινίου, ναναρριχηθί εις τον κορμόν τις ουδε τίνος δένδρου, δια να την πάρθ.

Τό έγχείρημα ήτο κατά τοσοϋτον τολμηρόν, καθόσον ήπειλείτο θύελλα. Άλλ' ο Άλέκος όλίγον έπρόσεχεν εις τα μαύρα εκείνα σύννεφα, τό όποια συνεσωρεύοντο εις τό ζενίθ, και μετ' όλίγον εύρέθη εν τφ μέσω δάσους πυκνού, όπου από κλάδου εις κλάδον έπέτα τό πτηνόν. Μετά είκοσι λεπτά τής ώρας, ο Άλέκος άπειγχν ήδη ήμισιαν λεύγαν από τό μέρος όπου εστάθμευεν ή Εδδρομοσ Οικία, χωριστά να συλλογίζεσθ ότι εντός δύο ώρων ή άμαξα θάναχώρησθ. Και εκεί δεν υπήρχον δρόμοι, αλλά στενά μονοπάτια, γανθμενα μέσα εις θάμνους, παρά τους κορμούς των κέδρων και των δρυών.

Επί τέλους, αφού αρκετά περιεπλανήθη τρέχων και πηδών, έχασε τό πτηνόν. Έστάθη τότε πολύ στενωχώρημένος δια την άποτυχίαν και άνέκραξε: «Πάει 'στην όργή! τώχασα!»

Δια μέσου των φυλλωμάτων είδε τον ουρανόν κεκαλυμμένον υπό νεφών. «Ηρχισε ναστράπη και να βροντά.»

«Πρέπει να γυρίσω πίσω! Τι θά'πθ ο πατέρας; εκέκρη τό παιδίον.

Την στιγμην εκείνην τό βλέμμα του ειλικύσθη από παραδόξον τι αντικείμενον, από ένα χάλικα περιέργου σχήματος, αρκετά χονδρόν με στίγματα μεταλλικά.

«Ω! αυτό εινε χρυσάφι χωρίς άλλο!» είπε καθ' έαυτον πλήρης χαράς. Το έπθρε και τό θέσεν εις τό θυλάκιόν του με την άπόφασιν να μή το δείξθ εις κανένα και να το ανταλλάξθ κατόπι μόνος του με χρυσά νομίσματα.

Μία δυνατή βροντή ήκούσθη τότε και ή θύελλα εξέσπασεν. Η ήχώ άντελάλει άκόμη την βροντήν, ότε αντήχουν εις μυκηθμός.

Μία άρκτος πελωρία εφάνη τότε, έξωθεν μιάς λόχμης, εις άπόστασιν είκοσι βημάτων.

Όσον γενναίος και αν ήτο ο Άλέκος, ήρχισε να τρέχθ με όλην του την

δύναμιν προς τό ξηροπόταμον. Η άρκτος άποπίσω του ήρχισε να τον κυνηγί... Άρά γε θά έπρόφθανεν ο Άλέκος να περάσθ τό ποτάμιον και να σωθί; Η βροχή έπιπτε κρουνηδόν άστραπαί, βρονταί κερανοί. Άλλοίμονου του αν έπιπτεν! Έν τούτοις κατώρθωσε να διατηρήσθ την μεταξυ αυτού και του θηρίου άπόστασιν και μετ' εν τέταρτον σχεδόν, εφθασεν εις την όχθην του ποταμού.

Έδω κάλυμα ανυπέβλητον: Η κοιτη ήτο πλήρης ύδατος, εθάνοντος μέχρι των όχθών. Ο χειμαρρος, εν τή όρμητικη αυτού φορρά, παρέσυρε λίθους και κορμούς δένδρων. Να ριφθί τις εν τφ μέσω τής δινης εκείνης, ήτο βεβαια καταστροφή.

Ο Άλέκος δεν έτόλμα να επιστρέψθ. Ησθάνετο την άρκτον όπίσω του πλησιάζουσαν, έτοιμην να τον αρπάσθ. Η Εδδρομοσ Οικία διαφαίνεται εν τφ μέσω των δένδρων. Άλλα δεν ήτο δυνατόν να τον άκούσουν, αν εφώναζε.

Έξαιφνης τφ επήλθε μία ιδέα σωτηρίας. Μία κέδρος ύψουτο εκεί πλησίον. Ανήλθεν εύθως με ταχύτητα και εύκνησίαν πιθήκου— μήπως δεν ήτο αυτό τό επαγγελμά του;— και εστάθη εις τον ύψηλοτερον κλώνον. Άλλα και έδω, δυστυχώς, δεν εύρίσκετο εν ασφαλεία. Η άρκτος ή όποια είχε σταθί κάτωθεν του δένδρου, ήτοιμάζετο ναναρριχηθί... και τότε πως θά εσώζετο ο Άλέκος;

Μολοντούτο, ως άξιος υιός του Κασκαμπέλ, δεν είχε χάσθ διόλου την ψυχραιμίαν του... Έπρεπε να αφήσθ τό δένδρον. Άλλα πώς; Έπρεπε να περάσθ τον χειμαρον. Άλλα πώς; Η βροχή ήτο τόσον ραγδαία, ώστε τά ύδατα εξεχειλίσαν από την δεξιάν όχθην, προς τό μέρος όπου εστάθμευεν ή Εδδρομοσ Οικία.

Και ή άρκτος ήρχισε ναναρριχάται... βραδέως.

Άλλη ιδέα σωτηρίας. Έξεδίπλωσε τό σχοινίον από την όσφύν του, του έκαμνε εις την άκραν θηλειάν και τό έξεσφενδόνισε μέχρι του άκρου ενός των μακρών όριζοντίων κλάδων του δένδρου, του εκτεινομένου άνωθεν του χειμάρρου. Είτα σύρων τό σχοινίον προς έαυτον, κατεβίβασε τον κλάδον και τον εκράτησεν ισχυρώς εις την κάθετον αυτήν θέσιν.

Η άρκτος ανερχότο όλονίν... μετ' όλίγον θά τον εφθασεν. Άλλ' εκείνος έπίσθη καλά από την άκραν του κλάδου, τον άφησε ναναλάθθ την προτέραν του θέσιν και ουτως εξεσφενδονίσθη δι' αυτού, ως δι' έλατηρίου, υπεράνω του χειμάρρου. Τότε άφηκε τον κλάδον και έπεσε παρα τό χείλος τής δεξιής όχθης, ενφ' κατάπληκτος ή άρκτος έδλεπε την λείαν της πετώσαν εις τον άέρα...

Εκεί ακριβώς τον ύπεδέχθησαν ο

Κασκαμπέλ, ο Γιάννης και ο Μακρολέλεκας, οι όποιοι είχαν εξέλθθ προς αναζήτησίν του.

«Παλιόπαιδο! κατεργάρι! μάς κατατρόμαξες!» τφ είπεν ο Κασκαμπέλ. «Λοιπόν, πατέρα, τράβηξέ μου ταύπα' άπεκρίθη ο Άλέκος μου άξίξει. Άντι όμως να του τραβήξθ ταυτιά, ο Κασκαμπέλ έκρινε καλόν να τον φιλήσθ τρυφερώς και εις τά δύο μάγουλα. «Να μή το ξανακάνης όμως' άκουσ; να μή το ξανακάνης... γιατί...»

— Δεν θά με ξαναφιλήσης! άπεκρίθη ο Άλέκος, ασπαζόμενος ήχηρώς τον πατέρα του.

Είτα άνέκραξε: «Καλά τής την έπαιξα τής άρκούδας. Βλαξέ ποθ ήτο!»

Ο Γιάννης ήσθάνετο πολλήν όρεξιν να την φωνεύσθ. Άλλ' είχεν ήδη καταβί από τό δένδρον και άπεμακρύνθη πολύ, ώστε δεν υπήρχε καιρός. Το πλέον επείγον την στιγμην εκείνη ήτο να πορύγωσι την πλήμμυραν και έσπευσαν να επιστρέψουν εις την Εδδρομοσ Οικίαν.

(Έπαται συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατά παραγγελίαν εν τφ Γαλλικώ του ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΡΡΝ

Η ΜΑΜΜΑ ΜΟΥ ΔΟΡΤΑΖΕΙ

«Ω! ήμέρα που δεν 'μοιάζει καμμιάν, άλλη'στη σειρά! ή μαμά μου δορτάζει, είν' ήμέρα ιερά.»

Πλέξερ' εύδομα λουλουδιά σε στεφάνι δροσερό και τά πιθ γλυκά τραγούδια ψάλλατέ της 'ςτό χορό.

Τί με μέλει 'μένα πότε δορτάζει αυτός κι' αυτή' όταν συ δορτάζεις, τότε είν' ή πιθ καλή γιορτή.

Κι' αν ετύχαινε κ' ήμέρα νάνε καθημερινή πάδε είν' έδω, μπτέρα, ανοιχτά οι ουρανοί.

Πάλε 'μοιάζει μ' εκκλησιά τούτ' ή στέγη ή φτωχική κ' εγώ γίνομαι θυσία 'ςτ' όνομά σου τό γλυκό.

Γιατί σ' αγαπώ μπτέρα σ' αγαπώ, μά σ' αγαπώ! άλλη λέξι γλυκύτερα δεν εύρίσκω να σε 'πώ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ



ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ,

Ο κ. Χ' διευθυντής ιδιωτικού Έκπαιδευτηρίου, εκάθητο εις τό Γραφείόν του, όταν εισήλθεν ο ύπηρέτης και ανήγγειλεν:

- Ο κύριος Δ'
- Ο Γραμματεύς τής Α. Μ. τής Βασιλίσσης;
- Μάλιστα, κύριε.
- Οδήγησέ τον έδω άμέσως.

Έκπληκτος και άπορών τι να συμβαίη, ο διευθυντής διέκοψε την εργασίαν του και ήγερθη δια να ύποδεχθί τον Γραμματέα τής Βασιλίσσης.

Εύθως μετ' τον χαιρετισμόν, ο κύριος Δ' τον ήρώτησεν:

- Έχετε έδω ένα μαθητήν όνομαζόμενον Πέτρον Καλλινίκου;
- Μάλιστα, κύριε! τι συμβαίνει;
- Εινε καλός;
- Πολύ καλός... αρκετά έπιμελής.

Η οικογένειά του δεν εινε πολύ πλουσία... Άλλα τί τρέχει λοιπόν;

- Έγραψε προς την Α. Μ. την Βασιλίσσαν.
- Έγραψε προς την Α. Μεγαλειότητα! Και τί;
- Ίδού.

Και ο κ. Γραμματεύς έτεινε προς τον Διευθυντήν μίαν έπιστολήν, έπιγραφόμενη: «Προς την Κυρίαν Βασιλίσσαν» και έμπεριέχουσαν τά εξής:

«Κυρία Βασιλίσσα,
» Άκούω ότι είσθε καλή, πολύ καλή και ότι δεν αρνείσθε τίποτε αφ' ό,τι σάς ζητήσουν.

» Είμαι μαθητής τής δ' του Έλληνικού εις τό Σχολείον του κ. Χ' Έρωτήσατέ τον να σας 'πθ αν επήρα ποτέ όλιγώτερον από 5. Είς τά Έλληνικά έχω 6 και ή διαγωγή μου πάντοτε άξιόεπαινο. Ο πατέρας μου εινε πτωχός, Κυρία Βασιλίσσα, και δεν έχει να μου αγοράζθ τά βιβλία που μου χρειάζονται. Μερικοί συμμαθηταί μου αγοράζουν την «Διάπλκσιν των Παιδών» εν περιοδικόν έπιτήδες, μα ξεχάρετε έπιτήδες δια παιδιά. Μου την δινάειουν καμμιάν φοράν και την διαβάζω. Άχ, τί ώραία πράγματα που γράφει! Άς ήτο δυνατόν να είχα και εγώ κανένα τόμον ιδιόν μου, να τον διαβάζω με την

ήσυχίαν μου, όταν έχω εύκαιρίαν από τά μαθήματά μου.

» Δι' αυτό σας γράφω, Κυρία Βασιλίσσα, να μου στείλατε ένα τόμον τής «Διαπλάσεως». Νά σας είπω την αλήθειαν, προτιμώ τον τόμον του 1895 που έχει τό Έν Οί κ ο γ ε ν ε ί α του κυρίου Μαλώ. Άλλα κοστίζει επτά δραχμάς και χρυσοδεμένος δέκα! Και να σας είπω πάλιν την αλήθειαν, ένα βιβλίον που το αγαπώ κανείς, καλλίτερα να το έχθ χρυσοδεμένον.

» Τί μεγάλην χάριν που θά μοι έκαμνατε, Κυρία Βασιλίσσα, αν μου έστέλλατε αυτόν τον τόμον! σεις, που είσθε τόσον καλή, καθώς άκούω, και τόσον πλουσία!

» Ο πατέρας μου μου λέγει ότι έγενννήθηκα τό ίδιον έτος που έγεννήθη ο κύριος πρίγκιψ Άνδρέας. Έχομεν λοιπόν την ίδιαν ήλικίαν και σας παραλώ να μου τον φιλήσετε

Ο μικρός μαθητής
Πέτρος Καλλινίκου.»

Άναγνώσας την έπιστολήν αυτήν ο Διευθυντής έμειδιάσεν.

— Η άθώτης τής ήλικίας του τφ έδωσε τόσον θάρρος, είπεν ύποθέτω όμως ότι ή Α. Μεγαλειότης δεν έθύμωσε...

— Άπεναντίας! απήντησεν ο Γραμματεύς. Η Α. Μεγαλειότης μέστειλε να ιδω τον μικρόν Πέτρον και να τφ έγχειρίσω εκ μέρους Της τον τόμον τής «Διαπλάσεως.»

Τφ έντι δε ο Γραμματεύς εκράτει όγκώδες βιβλίον, διπλωμένον δια λευκού χάρτου.

Προσεκλήθη άμέσως ο Πέτρος Καλλινίκου, φαντάζεσθε δε την εκπληξίν του όταν τφ έδόθη ο τόμος τής Διαπλάσεως χρυσοδέτος, εκ μέρους τής Βασιλίσσης.

— Η Α. Μεγαλειότης, τφ είπεν ο Γραμματεύς, σε συγχαίρει δια την έπιμέλειαν και την φιλομάθειάν σου. Αυτό τό βιβλίον σου το χαρίζει, άλλ' υπό τον όρον να μή το είπης εις κανένα ότι εινε εκ μέρους τής Βασιλίσσης.

Τό ύπεσχέθη μέν ο μικρός Πέτρος' άλλ' ήτο δυνατόν να τηρήσθ μέχρι τέλους την ύπόσχεσίν του; ήτο δυνατόν να μη διαλαλήσθ την προς αυτόν καλωσύνην τής Βασιλίσσης; Μετ' όλίγον όλη ή τάξις έγνωρίσεν ότι ο χρυσοδέτος εκείνος τόμος τής Διαπλάσεως ήτο δώρον βασιλικόν.

Η Βασιλίσσα έλαβεν εκατοντάδα όμοίων έπιστολών. Τί δεν της εζήτησαν οι μικροί μαθηταί! Άλλ' ένοεόται ότι ο Γραμματεύς δεν εφάνη πλέον εις τό Έκπαιδευτήριον του κ. Χ'.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ
Διευθυντής εν τφ Γαλλικώ του έκατομάρτου Β. Λεγούρε.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΤΑΔΙΟΝ

Άγαπητοί μου,

Μέχρι πρό όλίγων άκόμη μηνών, τό άρχαιον Παναθηναϊκόν Σταδίον, τό όποιον είδε τόσας ήμέρας δόξης, δέν ήτο παρά μία άπλή τοποθεσία, έν άπέραντον έρείπιον κειωσμένον και λησμονημένον, μόνον τό σχήμα του άμφιθεάτρου διασωζόν. Οί άμελείς μαθηταί, οί δραπέται των σχολείων, μετέβαινον εκεί συχνά και ένούμενοι μετά των άγιοπαίδων, συνεκρότουσαν τά άτελείωτα και θορυβώδη παι-

Τό άρχαιον Σταδίον έξεχώσθη, έκαθαρίσθη, διηρέθη, συνεπληρώθη, άνέζησεν, έξέλαμψε σχεδόν όπως ήτο κατά την άρχαιότητα, και έτοιμον μετ' όλίγας ήμέρας έντελής, θα δεχθή και πάλιν, μετά παρέλευσιν τόσων αίωνων, χιλιάδας θεατών εις τά μαρμάρια και ξύλινα αυτού καθίσματα και οί εκ πάσης χώρας άθληταί θα διαμρισηθήσασιν την δάφνην εις τό ίδιον μέρος όπου άλλοτε ήγωνίζοντο και έστέφοντο οί άρχαιοί ένδοξοί νικηταί...

Όσοι άγαπούν να κάμνουν τον περιπατόν των κατά τό Σταδίον — και σημερινόν συναντή τις εκεί πλήθος περιπατητών καθημέραν, — όσοι παρηκολούθησαν ήμέρα τή ήμέρα την έν τώ Σταδίω έργασίαν, θα έθαύμασαν βεβαίως πώς εις τόσον όλίγον διάστημα καιρού, συνετελέσθη όλη εκείνη ή ανακαινίσις. Έπί πολλάς ήμέρας δέν έβλεπέ τις εκεί παρά ένα χάος, ύλην άκατασκευάστον και άτάκτως συσσωρευμένην, ξύλα, μάρμαρα, λίθους, χώματα, — και έκ τής ύλης αυτής άγωνιζόμενος (διότι ώμοίωζε πολύ πρός άγώνα ή ταχιστα και πυρετώδης εκείνη έργασία), άπειροπληθείς εργάτας, ως μυρμηκίαν, με παντοία μηχανήματα και εργαλεία, με θόρυβον, με φωνάς, με ζωηρότητα. Οί επισκέπται των πρώτων ήμερών έκίνουν με δυσπιστίαν την κερφαλήν. Ο ύπολειπόμενος χρόνος, τοίς έφαινετο σχετικώς όλιγος και βλέποντες όλην εκείνην την άταξίαν άμφεβαλλον πολύ άν θα έτελείονεν έντός τής ώρισμένης προθεσμίας τό Σταδίον

Άλλά δέν παρήλθον πολλά ήμέραι και την άμφιβαλίαν διεδέχθη θαυμασμός. Ός δια μαγείας εκ του χάους εκείνου άνέκυψεν εις κόσμος — ή ύλη έτακτοποιήθη και ή μορφή του Σταδίου έφάνη ώραιότερα άφ' όσον την έφαινόζοντο, όλον τό εύρύτατον εκείνο άμφιθέατρον με τάς κερκίδας του, με τούς διαδρόμους του, με τάς κλίμακας του, με τά διαζώματά του, με τάς άτελευτήτους σειράς των έδωλιων του, με την μαρμαρίνην του στεράνην, με τούς θώκους του (τά έδωλία των βασιλέων και των επισήμων) με τον άπέραντον στίβον του, με όλα τελοσπάντων όσα άπητούντο δια Σταδίον Άγώνων, δια θεατάς και δι' άγωνιατάς.

Μή νομίσετε, μικροί μου φίλοι, ότι τό θαύμα αυτό τό έκαμαν τά χρήματα. Όχι! Είμπορούσε να υπάρχουν και διπλάσια χρήματα και ή έργασία να μη τελειώση έγκαίρως. Τό θαύμα τό έκαμιν ή θέλησις, ή ζήλος, ή φιλοτιμία, ή

φιλοπονία. Όσοι έπιοκέπτεσθε σήμεραν τό Σταδίον τελειωμένον, είμπορείτε να λάβετε έν μεγάλον και σημαντικώτατον παράδειγμα. Μην είπήτε ποτέ εις την ζωήν σας: ή έργασία είναι πολλή, δέν έχω καιρόν. Άμα θέλη κανείς, όλα τα κάμνει. Μόνον οί άδνηροί, μόνον οί φυγόπονοι, μόνον οί άφιλότιμοι, δέν εύρίσκουν καιρόν δια τίποτε, δέν κατορθώνουν τίποτε και μένουσιν πάντοτε όπισω και δέν προφθάνουν ποτέ τίποτε εις την όραν του και γίνονται καταγέλαστοι. Άν έφαινοντο τοιοῦτοι οί αναλαβόντες και ύποσχεθέντες εις όλον τον κόσμον την άνακαινίσιν του Σταδίου, θα έτελείονεν αυτό έντός τής προθεσμίας και θα είχαμεν σήμεραν πρόσωπον να δεχθώμεν τούς ξένους, οί όποιοί εκ πάσης γωνίας θα συρρεύσουν δια τούς Όλυμπιακούς Άγώνας;

Με την ίδιαν πυρετώδη ταχύτητα, με τον ίδιον αξιομίμητον ζήλον κοσμηται και ή πόλις, ένδυομένη την έορτάσιμον αυτήν στολήν. Εις άλλην μου έπιστολήν θα σας δώσω μίαν περιγραφήν των προτοιμασιών τούτων και άργότερα θα λάβω την εύχαρίστησιν να σας περιγράψω αυτούς τούς Άγώνας, οί όποιοί θαποτελέσουν έν των σημαντικωτέρων γεγονότων τής συγχρόνου Έλληνικής Ιστορίας.

Σας άσπάζομαι,

Φίλων

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Κοιμούμαι άγκαλιά με τό βιβλίον. Με τό βιβλίον την αύγή χαριετώ. Και χαρά μου είναι μόνο τό σχολείο. Κ' είναι έλπίδα μου μόνον αυτό.

Ένα εγχε του δασκίλου μου αξίζει. Κ' άπ' τής μάνας μου άκόμα πιό πολύ. Τό θερμό ποῦ μου δίνει φιλή. Τό φιλή που όταν γυρνώ μου χαρίζει.

Τά παιγνίδια μου τά πέταξα τώρα. Για να παιζω δέν έχω καιρό, Όταν έλθουν αί παύσεις μπορώ. Να περάσω μ' αυτά κάθε μου ώρα.

Άγκαλιά με τό βιβλίον κοιμούμαι. Και μ' αυτό την αύγή χαριετώ. Κ' όταν γίνω μεγάλος θα θυμούμαι. Πόσες χάρες 'στα βιβλία χρωστώ.

Μ. Α. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ



Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια' 18, σελ. 61]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Φθάσασα ή Δέα εις την μικράν οικίαν, όπου είχε διελθη σχεδόν όλα τά έτη τής θλιβεράς αυτής παιδικής ήλιθίας, ώθησε την θύραν όρημητικώς, άκολουθουμένη παρά πόδας υπό του Χόμου, και διελθοῦσα ταχέως τον μικρόν διάδρομον, έτρεξεν εις τό δωμάτιον του πατρός της.

— Πατέρα, πατέρα! έφώνησε, θέσασα τά χείλη εις την όπήν τής κλειδαριάς. είμαι εγώ, ή Δέα. Άνοιξέτέ μου, σας παρακαλώ, γρήγορα.

Μετά τινας στιγμάς άνομομένου προσδοκίας, τό κοράσιον ήκουσε βήμα βραδύ και σεσυρμένον και μία χείρ, ή οποία έφαινετο άσθενής και τρέμουσα, έστρεψε μετά προφυλάξεως την κλειδα.

Η θύρα ήνοιξε και έπεράνη άνήρ ώχρός την όψιν, με μακράν γενειάδα, με θοθαλμούς κοίλους, με κόμην μακράν και πυκνήν.

— Πατέρα, πατέρα, ιδέτε τί σας φέρω! άνέκραξεν ή Δέα, όρμώσα εις τό δωμάτιον. Έπώλησα τον Κουασιμόδον και σας άγόρασα κάτι τι για να φάτε.

Ο άνήρ ήτένισε την κόρην σιωπηλός, άφρημένος, ως να μην είχε συνείσθησιν των περι αυτόν. είτα έφερε τάς χείρας επί του μετώπου, ως εάν ήθελε να συγκεντρώσῃ τον νουν του και ναρτυρήσῃ την μνήμην του.

Η Δέα ήτο έξηγημένη και ήσθμαινε από τό τρέξιμον έν τούτοις άφ' οῦ έκλεισε την θύραν, έσπευσε νάρησῃ τό κνήστράν της και νάνοιξη τά παραθυρόφυλλα, διότι τό δωμάτιον ήτο βυθισμένον εις σκότος. είτα έσυρε μίαν πολυθρόναν πλησίον μεγάλης τράπεζης, σκεπασμένης από βιβλία, χαρτιά και μικρά κήρινα άγαλμάτια τελειωμένα ή ήμιτελή, έκαμεν έα' αυτής όλίγον τόπον και έξεδίπλωσε τό μάκτρον, τό περιέχον τά τρέφιμα, τά όποια τη είχε δώση ή Κελίνα. Έπλησίασε τον πατέρα της και περιβαλοῦσα αυτόν δια τής χειρός, τον ώδήγησε σιγά εις την πολυθρόναν την όποιαν είχεν έτοιμάσῃ.

Σιωπηλός εκείνος είδεν επί τινας στιγμάς την προτοιμασίαν εκείνην, ένφ' άκρως θαλερά έρρεον βραδέως κατά μήκος των 'ισχνών παρεών του.

— Για μένα είναι αυτά; έψιθύρισε.

— Ναι, πατέρα, για σας όλα είναι για σας.

— Όχι, όχι, δέν θα τα φάγω όλα.

Φάγε και σύ, παιδί μου, γιατί βέβαια θα πεινάς.

— Έγώ έφαγα, πατέρα. Αὐτά είναι όλα για σας. Φάγετε άπ' αυτό, να ιδήτε τί ώρατο που είναι προσέθεσε τό κοράσιον, θέτον ένώπιον του πατρός του έν τεμάχιον τής θρηθος.

— Δέν πεινώ, άπήνητησεν εκείνος δια σωνής άσθενοῦς, δέν είμπορώ να φάγω. Είμαι πολύ άδιάθετος... δέν έχω όρεξι... δέν έχω όρεξι, παιδί μου...

— Δοκιμάσετε, καλέ μου πατέρα, σας παρακαλώ. Όλα για σας τα έφερα. Και σας επώλησα τον Κουασιμόδον. Να τά χρήματα.

Και περιέβαλε δια τής χειρός τον λαιμόν του καλλιτέχνου, ένφ' άπέθεσε τό χαρτονομίσμα επί τής τραπέζης.

— Πέντε δολάρια, έξηκολούθησε είκοσιπέντε φράγκα' άσχημα είναι; Έ, τώρα βέβαια, δέν θα πεινάσατε ποτέ ποτέ πλέον. Έλάτε, καλέ μου μπαμπά, σηκώσετε τά μάτια και κυττάξέτε με... κυττάξετε τη μικροῦλά σας Δέα... Ξεχάσατε τώρα τον πονοκέφαλό σας και προσπαθήσατε να φάτε... αυτό θα σας ώφελήσῃ.

Και τό κοράσιον έθλιβε με την παρειάν του τό ώχρότατον πρόσωπον του καλλιτέχνου, θωπεῖον αυτόν με τρυφερότητα.

Έπί πολύ έμεινεν εκείνος με τούς θοθαλμούς προσηλωμένους επί του χαρτονομίσματος, ένφ' το σώμα του τό αδύνατον συνεχέλονον λυγροί άνευ διακρίμων.

— Πάει! έφυγεν! είπεν επί τέλους. Δέν θα τον ξαναϊδω πιά. Νύχτα και μέρα εργαζόμενον γι' αυτόν... νύχτα και μέρα δέν είχα άλλην σκέψιν από αυτόν... είναι τό καλλίτερον πράγμα άπ' όσα έκαμα 'στη ζωή μου. — και μόνον αυτό τό κομμάτι τό χαρτί μου μένει από αυτόν!

— Μη, πατέρα, είπε τό κοράσιον με φωνήν μαρτυροῦσαν βαθυτάτην θλίψιν: μή τα λέγετε αυτά! θα κάμετε και άλλα άγάματα ώρατα σαν εκείνο και πιό ώρατα άκόμη. Να συλλογίξεσθε την μικράν σας κόρην που σας αγαπά τόσον και λυπεῖται όταν ύποφέρετε... Προσπαθήσατε να φάτε όλίγο... να ασπροφωμί και τυρί από εκείνο που σας άρέσει.

Και κόπησα τεμάχια εκ των φαγητόν ή Δέα τα έθετε σχεδόν δια τής βίας εις τό στόμα του πατρός της. Τῷ ώμί-

λει, τον έθώκευε και έν γένει τον μεταχειρίζετο ως να ήτο παιδίον άρρωστον.

Εκείνος δέν άνθίστατο και έτρωγε, μόνον και μόνον δια να εύχαριστήσῃ τό κοράσιον, διότι προφανώς ούτε όρεξιν είχεν, ούτε εύχαρίστησιν ήσθάνετο. Έφαγεν όλίγον και κατόπιν ήρνήθη να έξακολουθήσῃ. Η Δέα έδωσε τότε όλίγον από τά περισσεύματα εις τον Χόμον, ο οποίος μετά ζωηρού ένδιαφέροντος παρηκολούθει τά γινόμενα, άπορῶ-



«Μη, πατέρα» μή τά λέγετε αυτά! (Σελ. 69, στήλ. 6.)

πώς ο κύριος του περιεφρόνει τόσον όρεκτικά φαγητά. Κατόπιν ή Δέα έθεσε τό υπόλοιπον έντός πινακίου, τό έσκέπασε με έν μάκτρον και τό έφύλαξεν επίμελώς εις τό όψοφυλάκιον, δια να χρησιμοποιήσῃ δι' άλλην φοράν. Μετέβη είτα εις τό δωμάτιόν της, έβγαλε τό σαλάκι της και τό μακνύλιον, τό όποιον τής έσκέπαζε την κεφαλήν και έφόρεσε μίαν άσπρην ποδιαν μεγάλην, δια να προφυλάξῃ τό φουστάνι της, τό όποιον άλλοτε είχε φορέσῃ ή μητέρα της και δι' αυτό τό έπρόσεχε πολύ.

Κατόπιν ήρχισε να σκουπίξη τό δωμάτιόν της, τό όποιον δέν είχε πάντοτε καιρόν να περιποιηται όσον ήθελε. Τό μέγα σάρωθρον ήτο πολύ δυσανάλογον πρός τό χαμηλόν της άνάστημα και τάς μικροσκοπικάς της χείρας έν τούτοις το μεταχειρίζετο με πολλήν έπιδειξιότητα. Έκαθάρισε τό μικρόν δωμάτιον μετ' άκρας έπιμελείας, έξεσκόνησεν έν έκαστον των άντικειμένων, τά όποια τό έστύλιζον και έθαλε κάθε πράγμα εις την θέσην του.

Έπέστρεψε κατόπιν εις τό δωμάτιον

του πατρός της, ο οποίος εξηκολούθει να μένη ακίνητος εις την ίδίαν θέσιν, με τους οφθαλμούς προσηλωμένους επί του χαρτομίσματος των πέντε δολλαρίων, εν εκπράσει λύπης βαθυτάτης.

— Δόστε μου αυτά τα χρήματα, πάτερ, είπεν η Δέα με ύφος φαιδρόν, δια να τον ενθαρρύνη, — και αύριο θά σας φέρω ό,τι σας χρειάζεται. Τώρα θά σκουπίσω το δωμάτιόν σας και θά ξεσκονίσω τα βιβλία σας.

Επί της τραπέζης του τῶν ὄντι ὑπῆρχον πολλά βιβλία, ἄλλα χρυσοδεμένα, ἄλλα χαρτοδεμένα, ἄλλα ἀδετα, μικρά ἢ μεγάλα, παλαιὰ ἢ καινούργη· καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ βιβλία — περιέργον πρᾶγμα — ἔφερον τὸ ἴδιον ἔνομα χαραγμένον ἐπὶ τῆς ῥάχως ἢ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου: Βίβλῖο Ὀυγώ. Πολλὰ ἦσαν ἀπὸ τὰς πολυτελεστέρων ἐκδόσεων, αἱ δὲ εἰκονογραφαὶ αἰσθητικὰ ἐκόσμων, ἐχρησίμευσαν βεβαίως εἰς τὸν καλλιτέχνην ὡς πρότυπον διὰ τινὰ τῶν κηρίων

αὐτοῦ ἀγαθμάτων. Ἐκεῖ πλησίον ἐβλεπέτις δοκίμια σχεδιασθέντα καὶ χρωματισθέντα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ καλλιτέχνη, τὰ ὁποῖα ἐμαρτύρουν ἀληθῆ ἰδιοφυίαν. Κάτωθεν ὑαλίνης σφαιρας, ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης, ἦσαν τοποθετημένα μερικὰ συμπλέγματα, φυλασσόμενα με μὲγαλητέραν προσοχὴν ἢ τὰ ἄλλα· καὶ εἰς τοὺς τοίχους ἐκρέμαντο μετάλια, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἰκονίζετο γυναικεία προτομή καὶ πολλὰ παιδία, εἰς διαφόρους στάσεις, ὁμοιάζοντα καταπληκτικῶς μετὴν Δέαν. Ἦτο εὐκόλον νὰ μαντεύσῃ τις ὅτι ἡ μήτηρ τῆς Δέας καὶ ἡ Δέα αὐτὴ εἶχον χρησιμεύσει ὡς πρότυπα εἰς τὸν καλλιτέχνην.

Ἐνῶ τὸ κοράσιον ἐταξιδεύει ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐκαθάριζε τὰ βιβλία τοῦ πατρός της, δὲν ἔπαυε νὰ τῷ ὁμιλῇ με γλυκύτητα καὶ τρυφερότητα. Κατ' ἀρχὰς ἐκεῖνος ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐπρόσεχε καὶ πολὺ· ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ πρόσωπόν του ἐξωθήρευε καὶ ὁ καλλιτέ-

χνης ἐφάνη ὅτι ἐνδιαφέρετο δι' ὅ,τι ἔλεγε καὶ ἔκαμνεν ἢ μικρὰ του θυγάτηρ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς ἐάν ἤθελε νὰ ποδιώσῃ κατὰ τὸ ὄψοτον τοῦ ἐθόλωνε τὴν διάνοιαν. Προφανῶς ἡ μικρὰ Δέα, ἐκαταλαμβάνουσα ἐπιμόνως ἐκεῖνο τὸ ὄψοτον ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ, κατάρθωσε τέλος πάντων νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν του.

— Ἀκούτε λοιπὸν τί σας λέγω, καλὲ μπαμπά, ἔλεγεν. Αὐριο ὁ καλὸς ἐκεῖνος κύριος θά μου ἀγοράσῃ τὴν Ἐσμεράλδαν, με ἄλλους λόγους θά ἔχωμεν πενήντα φράγκα. Ἐ, πενήντα φράγκα θά εἶνε αρκετὰ καὶ θά ἔχωμεν χρήματα διὰ πολὺν καιρὸν. Θά εἴμπορῶ νὰ σας ἀγοράζω μπριζόλα διὰ τὸ γεῦμα με καμμιά σαλάτα καὶ ἡ γρηῃ Σουσάννα θά ἔρχεται νὰ μας συγυρίξῃ τὸ σπῆτι, ὅπως ἄλλοτε.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΒΡΟΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"



ΤΗΝ 18 Φεβρουαρίου 1896, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥρα 11 π. μ. ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κάτωθε τοῦ παρόντος πρακτικοῦ ὑπογεγραμμένων κ. κ. Χρ. Κακουριώτου, Εὐαγ. Κουσουλάκου, Ἰωάν. Πολέμη, Γρ. Σπυροπούλου καὶ Ν. Παπαδοπούλου, παρισταμένων καὶ πλειστῶν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις συνδρομητῶν, ἐγένετο ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδίων» ἡ πρακτικὴ κλήρωσις τῶν δώρων. Ἐν τῇ κληρωτικῇ ἐτάθησαν ἀπαντα τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς κληρώσεως πληρωσάντων τὴν συνδρομὴν, τῶν διὰ τὴν «Διαπλάσιν» τοῦ ἔτους 1896· εἰλήθησαν δὲ ἀλληλοδιαδόχως ἐκ τῆς κληρωτικῆς τὰ ἐπιμένα ἑκατὸν ὀνόματα:

- 1. Ἀλεξάνδρα Π. Εὐγενιάδου, Κωνσταντινουπόλεως· ἐκέρδισεν ἐν ὥρολογίον τῆς τσέπης.
2. Πέτρος Ἰωαννίδης, Ἀθηῶν· ἐκέρδισε τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
3. Ἰουλίττα Κ. Ζαφειράκη, Σμύρνης· ἐκέρδισεν ἐν Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου.
4. Γεώργιος Ἐλ. Μπέλλας, Τουρνο-Μαγουρέλλου, Ρουμανίας· ἐκέρδισε τὸ «Σύμπαν» ὑπὸ Δ. Σ. Ζαλοῦχου.
5. Πέτρος Α. Καμκάνης, Ἀθηῶν· ἐκέρδισε τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
6. Νικόλαος Κ. Τριανταφυλλίδης, Ἀθηῶν· ἐκέρδισε τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου.
7. Ἀγλαΐα Φ. Ζωγράφου, Κωνσταντινουπόλεως· ἐκέρδισε τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
8. Ἀθανάσιος Τσορμακλῆς, Φαναρίου· ἐκέρδισεν ἐν ἐξυπητήριον ὥρολογίον τῆς τραπέζης.
9. Εὐγένιος Ἀπόπουλος, Γενεύης· ἐκέρδισεν ἐν δίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη.

10. Γεώργιος Μακρῆς, Ἐλευσίνος· ἐκέρδισε μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 11 μέχρι τοῦ 20) ἐκέρδισαν ἀνὰ μίαν εἰσησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1897.

- 11. Χαριτίμη Μαυρογένους, Ἀθηῶν.
12. Παναγιώτης Ἄντ. Οἰκονομίδης, Ἀθηῶν.
13. Στανθόπη Ἄλ. Σκόπα, Γέσκα Ρωσσίας.
14. Δημήτριος Κοτζάνης, Ἀθηῶν.
15. Ἐλευθέριος Χατζῆ Σταυρός, Τάντας Αἰγύπτου.
16. Ἀναστασία Ροζάκη, Κυθῆρων.
17. Γεράσιμος Ἀναστασιάδης, Νικομηδείας.
18. Ἀντώνιος Κ. Κυριακίδης, Ἀθηῶν.
19. Ἐμμ. Πορτοκαλόγλου, Σινώπης.
20. Ἑλλή Γερασιμίδου, Τενέδου.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 21 μέχρι τοῦ 30) ἐκέρδισαν ἀνὰ πέντε τόμους τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμημένων πρὸς 1 δρ.

- 21. Ρόζα Γ. Προβελγίου, Πειραιῶς.
22. Ἰουλίττα Λογιατάτου, Αἰρίσσης.
23. Νικόλαος Ἄλ. Ραγκαβῆς, Ἀθηῶν.
24. Ἐλένη Μάρκου Θεοτόκη, Κερκύρας.
25. Μαρία Ἀγαθίδου, Κωνσταντινουπόλεως.
26. Δεάνδρος Σάμιος, Πορτ-Σαῖτ Αἰγύπτου.
27. Χριστίνη Κεραζοῦ, Ἀμφίσσης.
28. Σταμάτιος Μ. Θηβαῖος, Ἀθηῶν.
29. Νίκος Ἄρ. Παπανικολῆς, Σμύρνης.
30. Νικόλαος Δ. Κιτικίης, Ἀθηῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 31—40) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόγου».

- 31. Εὐγενία καὶ Γεώργιος Ν. Τριάντη, Πατρῶν.
32. Ὀλγα Γ. Ζωγράφου, Ἀθηῶν.
33. Γεώργιος Ἐμ. Βαθῆας, Χαλκίδος.
34. Δημήτριος Α. Σοφιανός, Σέρου.
35. Ἄρτεμις Σ. Ἀραβαντινοῦ, Ἀθηῶν.
36. Λεωνίδας Ζ. Χρυσόχοῦ, Βάλου.
37. Ἀριάδνη Μ. Κούπα, Κεφαλληνίας.
38. Ἀπόστολος Ν. Φρόνιμος, Καΐρου.
39. Σοφία Χρυσόχοῦ, Ἀθηῶν.
40. Γεώργιος Π. Γεωργιάδης, Βαθῆος Σάμου.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 41—50) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυριεπόλου».

- 41. Αἴας Καραβίας, Ταϊγανίου.
42. Σπυρίδων Μανιάκης, Λευκάδος.
43. Δημήτριος Δημητρίδης, Σάμου.
44. Ἰσμήνη Κλ. Ζάννου, Ἀθηῶν.
45. Ἀλέκος Πάλλης, Ἀθηῶν.
46. Ἰωάννης Δ. Δούμας, Ἀθηῶν.
47. Ἄννα Ἀνδρέου Φύλλα, Ἀθηῶν.
48. Ὀλγα Γ. Ν. Γαρδελίνου, Τριπόλεως.
49. Ἀλεξάνδρα Σωτ. Δούρου, Λαμίας.
50. Βεατρίκη Χώραφᾶ, Ληξουρίου.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 51—60) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μουσῆς τῶν Παίδων».

- 51. Μαριγώ Α. Σταυράκη, Ἴου.
52. Ἐμμ. Ἄντ. Κριεζῆς, Ἀθηῶν.
53. Ἰωάννης Γ. Καραμήτσας, Ἀθηῶν.
54. Γεώργιος Ι. Σαραφόπουλος, Βάλου.
55. Κατίνα Δ. Κατερινοπούλου, Ἀθηῶν.
56. Αἰκατερίνη Κοτσάλη, Ραμλίου Αἰγύπτου.
57. Κωνστ. Ν. Τζερούλης, Πατρῶν.
58. Κωνστ. Α. Ζηρόπουλος, Ἀθηῶν.
59. Χρυσούλα Κ. Καλλάρη, Κερκύρας.
60. Ἄθαν. Περ. Ἀργυρόπουλος, Ἀθηῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 61—70) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας».

- 61. Πολύμνια Α. Δασκρέως, Σμύρνης.
62. Ἀλέξ. Μ. Δήμιτσας, Ἀθηῶν.
63. Μαρία Ἐμμ. Δουκούδη, Ἀθηῶν.
64. Ἀντώνιος Πετσάλης, Κερκύρας.
65. Καλλιόπη Γ. Γαλάτη, Σέρου.
66. Νικόλ. Σ. Τσουλουχόπουλος, Σπετσῶν.
67. Δημ. Ἄγγ. Παπαντωνίου, Πόρου.
68. Σπυρ. Ι. Μπολλάνης, Τριπόλεως.
69. Ν. Μακκῆς, Ἀθηῶν.
70. Ι. Ψυχαρόπουλος, Ἀθηῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δεκαπέντε (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 71—85) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἓνα τόμον τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμημένων πρὸς 1 δρ.

- 71. Νικόλ. καὶ Ἰωάν. Γ. Μπούμπουλης, Ἀθηῶν.
72. Εὐγενία Σπ. Τριάντη, Πατρῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΤΑ ΙΕΡΑ ΑΜΦΙΑ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Τὴν στολὴν τοῦ Ἀρχιερέως, τὴν ὁποῖαν σᾶς περιέγραψα εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον, συμπληροῦ ὁ Στ α υ ρ ὸς, ἀνητημένος διὰ χρυσοῦς ἀλύσεως ἀπὸ τοῦ λαίμου καὶ τὸ Ἐ γ κ ὸ λ π ἰ ο ν, ὡσεὶδὲς εἰκονισμάτων τοῦ Σωτῆρος ἢ τῆς Θεοτόκου, κρεμάμενον ἐπίσης δι' ἀλύσεως ἀπὸ τοῦ λαίμου καὶ πίπτον ἐπὶ τοῦ στήθους, πλησίον τοῦ σταυροῦ.

Τὴν στολὴν αὐτὴν περιβάλλεται ἐν πομπῇ ὁ Ἀρχιερεὺς ὅταν λειτουργῇ, ἀφ' οὗ δὲ φορῆσῃ καὶ τὸ τελευταῖον ἄμφιον, πληρῶς λαμπρότητος καὶ ἀγλῆς, εὐλογεῖ τὸν λαὸν καὶ ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου, ἐν ᾧ ὁ ἀρχιδιάκονος ἐκφωνεῖ:

«Ὅτω λαμπρῶς τὸ φῶς ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι τὰ καλά ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»

Εἰς ἐσπερινὸς καὶ ἄλλας τελετάς, ἐκτός τοῦ ὁμοφορίου καὶ ἐνίστε τοῦ ἐπιτραχήλιου, ὁ Ἀρχιερεὺς φορεῖ καὶ τὸν Μ α ὶ ὄ α ν, πολυτελὲς ἄμφιον, εὐρύ, μακρὸν, ριπτόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Ἀρχιερέως καὶ κρατούμενον ὀπισθεν ὑπὸ τινος διακόνου ἢ ὑποδιακόνου (ἀναγνώστου.) Ὁ Μανδύας ἰσχυροῦς ὡς ἐπιτοπλεῖστον καὶ λαμπρῶς πεποικιλμένος, εἰκονίζει ἀλληγορικῶς τὸν κορυφοῦν χιτῶνα τοῦ Σωτῆρος καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἐπισκόπου ὡς ἀνωτάτου ἐπὶ τῆς γῆς ἄρχοντος τῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν δὲ δὲν φορῇ μίτραν, ὁ Ἐπίσκοπος φέρει τὸ Ἐ π α ν ω κ α λ ὸ μ α υ χ ὸ ν, μέλαν ὑφασμα προσαρμόζομενον ἐπὶ τοῦ καλυμμαυχίου, ριπτόμενον ὀπισθεν καὶ καλύπτον τὸν αὐχένα καὶ τὰ ὦτα. Τὸ ἐπανωκαλύμμαυχον, τὸ ὁποῖον φοροῦν ἐπίσης οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Μοναχοί, σημαίνει τὴν πρὸς τὰ θεῖα ἀφοσίωσιν τῶν κληρικῶν, τῶν ἀπαρνούμενων τὸν κόσμον. Διὰ τοῦτο καλύπτει τὰ ὦτα τοῦ φερόντος αὐτό, ὁ ὁποῖος δὲν πρέπει νὰκούη,

παρὰ μόνον τὰ θεῖα τῆς Ἐκκλησίας διατάγματα.

Τὰ ἱερὰ ἄμφια τοῦ Προσβυτέρου εἶνε τὸ Στιγᾶριον, τὸ Ἐπιτραχήλιον, ἢ Ζώνη, τὰ Ἐπιμανίκια, τὸ Ἐπιγονάτιον (τὸ ὁποῖον φέρει ἂν ἔχη ἐκκλησιαστικὸν τι ἀξίωμα) καὶ τὸ Φ ε ν ὸ λ ι ο ν (κοινῶς Φ ε λ ὸ ν ι). Τὸ Φενόλιον εἶνε ἐπενδύτης κωνοειδῆς ἄνευ χειρῶν, ὡς ἐκεῖνοι τοὺς ὁποῖους ἐφέρουν οἱ Ἀπόστολοι κατὰ τὰς ὁδοπορίας. Εἶνε ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀποστολικοῦ τούτου ἐνδύματος καὶ σημαίνει ὅτι καὶ ὁ ἀρχιερατικὸς Σάκκος.

Τὰ δὲ ἱερὰ ἄμφια τοῦ Διακόνου, εἶνε τὸ Στιγᾶριον, τὰ Ἐπιμανίκια καὶ τὸ Ὠ ρ ᾶ ρ ι ο ν. Τὸ Ὠράριον εἶνε στενὴ καὶ μακρὰ λωρίς, τὴν ὁποῖαν ὁ Διάκονος φέρει ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, οὕτως ὥστε τὸ ἐν ἄκρον νὰ πίπτῃ ἐμπροσθεν τὸ δὲ ἄλλο ὀπισθεν. Εἰς τὴν λειτουργίαν κατὰ τὸ Κοινωνικόν, τὸ Ὠράριον φορεῖται κατ' ἄλλον τρόπον, ὥστε ἀποτελεῖ ἓνα σταυρὸν ἐμπροσθεν καὶ ἄλλον ὀπισθεν. Τὸ ἄμφιον τοῦτο εἶνε

Οἱ τελευταῖοι δεκαπέντε (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 86—100) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μουσῆς τῶν Παίδων».

- 86. Παναγ. Ἀναγνωστόπουλος, Χίου.
87. Ἄν. Διαμαντόπουλος, Ζαχαριίου Αἰγύπτου.
88. Αἴνος καὶ Λυκούργος Ν. Κογεβίνα, Κερκύρας.
89. Γεώργ. Ι. Λεωνίτης, Βάλου.
90. Ἄλξ. Γ. Φλώρης, Ἀθηῶν.
91. Θησεύς Θ. Περιστερῆς, Δεμησοῦ.
92. Μιχ. Πάνου Κουρτζῆς, Μιτυλήνης.
93. Μ.χ. Β. Σακελλαρίδης, Πόρου.
94. Ἀδαμαντία Σ. Βλασσόπουλου, Σουλινᾶ Ρουμανίας.
95. Ραφαὴλ Μόρδος, Κερκύρας.
96. Κλεοπάτρα Τόμπα, Ἀθηῶν.
97. Πηνελόπη Μάμου, Κωνσταντίνης Ρουμανίας.
98. Νικόλ. Αἶδας, Ἀθηῶν.
99. Ἰωάννης Βλαστός, Ἀθηῶν.
100. Νικόλ. Α. Βατσαζῆς, Πειραιῶς.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Φεβρουαρίου 1896.

Τὰ μέλη τῆς ἐπὶ τῆς κληρώσεως ἐπιτροπῆς Χρ. ΚΑΚΟΥΡΙΩΤΗΣ, Ε. ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ, Γρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ.—Πρὸς ἀπαντας τοὺς ἀνωτέρω κερδίσαντας ἀποστέλλεται σήμερον μετὰ τοῦ παρόντος φυλλάδιου, ταχυδρομικῶς, τὸ ἴπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθὲν ἐκάστῳ δώρον. Πρὸς τοὺς δέκα τοὺς κερδίσαντας ἀνὰ μίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως» τοῦ 1897, στέλλεται ἡ σχετικὴ ἀπόδειξις πληρωμῆς ἐξωφλημένη.

